

Lehetne jól dönteni, lehetne félelem nélkül élni

2007. September 17.

Igehirdetés Hajmáskér, 2007.09.16.

Textus:

Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, és arra nevel minket, hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat, józanul, igazságosan, és kegyesen éljünk a világban, mivel várjuk a mi boldog reménységünket, a mi nagy Istenünk és üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését, aki önmagát adta értünk, hogy megváltson minket minden gonoszástól, és megtisztítson minket a maga népévé, amely jó cselekedetre törekszik. Ezt hirdesd. Ints és fedj teljes határozottsággal: senki meg ne vessen téged. (Tit 2, 11-15)

Igehirdetés:

Kedves Testvéreim!

Pál apostol Tituszhoz írott levelén, ahogy haladunk előre, egyre inkább szemünk elé tűnik az, hogy hogyan is képzelte el Pál apostol az ókori egyház rendszerét, hogyan is készültek föl a gyülekezetek, és eljutottunk odáig, hogy most már nem csak arról beszélünk, hogy milyen tisztségviselői legyenek, azok mit csináljanak, kitől óvakodjanak, és hogyan tegyék, nem csak a gyülekezeti tagokról beszél, nem arról, hogy mit tegyenek, hanem végre eljutunk odáig, hogy miért kell mindezt megtenni. Megjelent az Isten üdvözítő kegyelme a Krisztusban. És ez képessé teheti az embert arra, hogy jobb legyen, hogy felülemelkedjen önmagán, saját szándékain, és egy tisztább életet éljen.

Mondhatnánk röviden azt, ez az üzenete ennek az öt igeversnek. Ez a lényege mindannak, amit Pál el akar mondani Titusznak, s amit nekünk magunknak is, azt hiszem, jó eszünkbe idézni. Hiszen, gondoljunk csak bele, mi magunk is milyenek vagyunk, hányszor ijedünk meg, és döntéseinkben milyen gyakran a saját félelmek játsszák a legnagyobb szerepet. Hiszen amikor válaszút előtt áll az ember, nagyon gyakran keresi a kisebb rosszat. Nagyon gyakran gondol arra, hogy vajon melyik jár kevesebb veszéllyel, mi az a döntés, ahol nem kockáztatunk annyit.

Vajon miért lett a 21. századra az emberek gondolkodásmódja ilyené? Vajon mért van az, hogy amikor az emberek arról beszélnek, hogy jövőjüket hogyan képzelik el, hogy mit szeretnének és hogyan szeretnének, akkor a jövővel kapcsolatban nem vágyakat, nem terveket, hanem az esetek többségében félelmeket mondanak el.

S vajon ilyenek vagyunk mi, keresztyén emberek is? Rettegünk életünk nagy részében? Azt kell, hogy mondjam Nektek, hogy sajnos igen. Sajnos a keresztyén emberek nagyon nagy része rettegésben éli le az életét. Félt a holnaptól, félt a jelentől, nem tud eligazodni a világ dolgaiban, kicsinek, esetlennek érzi magát, könyörög az Istenhez, hogy mentse meg, könyörög, hogy védje meg, s miközben retteg, észre sem veszi azt, hogy ez a védelem, ez a gondoskodás már megérkezett az Úr Jézus Krisztusban erre a világra, és lehetne jól dönteni, lehetne félelem nélkül élni.

Merthogy erről beszél Pál. Megvan a ti üdvösségetek, megvan a ti reménységetek, ne aggódjatok már semmiért. Persze, ha a jelenkort nézem, azért, kedves Testvéreim, egy nagyon fontos dolgot észre kell venni. Néhány évtizeddel, vagy száz évvel ezelőtt az emberek nagy többsége, amikor az életről beszélt, úgy gondolta, hogy az élet az kezdődik valamikor, valahol az Istennél, aztán megszületünk erre a világra, eltöltünk itt néhány évtizedet, majd a halálon keresztül az örök életbe távozzunk.

Nem véletlen, hogy a középkori teológusoknak nagyon gyakran egy visszatérő gondolata volt az, hogy a feltámadással egyetlen egy gond van, hogy meg kell hozzá halni. De nem kell félni tőle, nem kell rettegni, hiszen vár minket a mi Mennyei Atyánk a túlvilágon. Nem véletlen, kedves Testvéreim, hogy valamikor, száz évvel ezelőtt, vagy valamikor ötvenegynéhány évvel ezelőtt a szülők, ha a gyermekeik harcba mentek, féltették ugyan az életüket, de mégis, elsősorban azért imádkoztak, hogy ott becsülettel helyt tudjanak állni. És a csatába induló férfiaknak nem az életük megóvása volt az első, hanem a hazájuké, a céljuk eléréséé, hogy becsülettel meg tudjanak felelni minden kihívásnak.

Most, ha belegondolunk, az emberek nagy része azzal van elfoglalva, hogy félti az életét. Félti a jelenét, félti a jövőjét, aggódik azért, hogy vajon mi történik a világban, mit szólnak hozzá, hogy ő így vagy úgy dönt. Hol van belőlünk az az Istenre való gyermeki ráhagyatkozás, amely őseinkkel elfogadtatta azt, hogy akár élek, akár halok, Isten kezében vagyok, és ezért nem kell rettegnem.

Tudjátok, azok az emberek, akik számára nyilvánvaló volt, és azoknak az embereknek, akiknek ma is nyilvánvaló az, hogy az Isten kegyelme megjelent a Krisztusban, hogy itt él közöttünk, és nem kell félnünk semmitől, azok bátrabban hozzák a döntéseiket, s arról ismerszenek meg, hogy elvekhez hívek. Mert tudják azt, hogy az elveikhez való hűség fontosabb, mint a földi néhány évhez, évtizedhez való mindenben túli ragaszkodás. Pál is mit mond ennek a Titusznak? Isten üdvözítő kegyelme megjelent minden embernek, mindenki számára elérhető, nem kérdés. És arra nevel, hogy megtagadva a hitetlenséget, és a világi kívánságokat. A hitetlenséget abban, hogy nincs jövőm, a hitetlenséget abban,

hogy nincs túlvilág, a hitetlenséget abban, hogy nincs Isteni gondviselés, nem vár a mennyeknek országa, hitetlenséget abban, hogy nem érdemes bízni az Istenben. És ráadásul képes arra, hogy a világi kívánságokat is legyőzesse velünk.

Mert, tudjátok, az az ember, aki nem hisz abban, hogy van holnap, az a jelenben akar mindent leszakítani. Az itt és most akar mindent elérni. Az az ember, aki nem hiszi azt, hogy van túlvilág, hogy van az életének folytatása, az ezalatt a néhány földi évtized alatt akar mindent magának összeharácsozni. S a 20. meg a 21. század, a technikának és a tudománynak a századai mit értek el? Hogy lassanként mindenféle E sorszámú dolgoktól kell rettegni. Félünk guargumitól, félünk dioxintól, félünk a levegőtől, félünk a víztől, azoktól a természetes dolgoktól, amik magától értetődő egyszerűséggel vették körül apáinkat – anyáinkat.

Tudunk csinálni atomerőművet, és el tudjuk érni azt, hogy ez fel is robbanjon. Aztán becsapjuk magunkat, hogy ugyan már, nincs ennek hatása ránk. Mert egyszerűbb tagadni valamit, mint szembenézni vele.

Nagyon gyakran az emberek az Istennel is így vannak. Inkább tagadják, mint hogy bevallják a kétségeiket, inkább tagadják, minthogy a saját félelmeikkel szembenézzenek.

Tudjátok, nem én mondom, hogy az ember félelmének, az ember rettegésének közvetlen következménye az a betegség, amit mi úgy nevezünk, rák. A félelem, amelyben tönkretettük a környezetünket, és a félelem, amely a lelkünket tönkretéve felszámolja a védelmi vonalainkat. Tudjátok, újra meg újra elgondolkoztat, engem, akinek ugye a bátyja rákban halt meg, hogy nem más ez a betegség, mint amikor saját sejteink, a saját testünket építő anyag azt mondja, hogy eddig és nem tovább. Nem hurcolja tovább azt a rettegő lelket, azt a kételkedést, és inkább kivonul ebből a világból.

Persze, lehet másként élni. Persze lehetett kétezer évvel ezelőtt is másként élni, nem kellett beállni a sorba, és együtt rettegni. Hiszen akkor is féltek az emberek rablókhadaktól, akkor is féltek viharoktól, akkor is féltek attól, vajon lesz-e holnap, csak ott Krétán is néhány keresztyén azt mondta, á, hagyjuk ezt abba. Igaza van ennek a Pálnak, és igaza van ennek a Titusznak, érdemes bízni a jövőben, mert az az Isten, aki egyszülött Fiát nem sajnálta értem, aki emberré tette, aztán feláldozta, az mért akarna nekem rosszat? Az mért akarna eltaszítani engem önmagától?

Kedves Testvéreim, az a félelem, ami bennünk van a jelentől, ami bennem is megvolt, ha visszagondolok, mindig az indított meg gondolatlan lépésekre, mégis újra meg újra meg lehetett tapasztalni azt, és azt hiszem, az is egyfajta tapasztalás, hogy az Isten gondoskodik rólunk, hogy van egy segítő kéz, hogy abban a pillanatban, amikor elgyengülünk, amikor egy közülünk talán kidőlné, akkor van valaki, itt vagyunk neki mi, többiek, akik a segítségére siethetünk.

Tudjátok, elgondolkoztat az, hogy akkor, amikor hajlamosak lennénk elkeseredni azon, hogy öregszenek a gyülekezetek, hogy eltűnünk, hogy mi lesz velünk, azért az Úristen megoldja azt, hogy betotyogjon egy kisgyerek. Az Isten velünk van, és figyel ránk, és mi ezért meglehetjük azt, hogy jó döntéseket hozunk.

Kedves Testvéreim, hogy mennyire szabadnak kell ahhoz lenni, hogy az ember jó döntéseket hozzon, talán el sem képzelitek. Mennyire fontos az, hogy ne legyen semmilyen nyomás, semmilyen erőszak, semmi, ami meggátolna és befolyásolna minket. Mert jó döntést hozni nehéz. Jó döntést hozni, és felvállalni egy jó döntést felelősségét, az csak az meri megtenni, akinek nincs félnivalója. Aki tudja azt, hogy ha elesik, az Isten kezébe esik. Aki tudja azt, hogy ha gondjai vannak, akkor az Isten ad mellé testvéreket. Aki tudja azt, hogy ha ő már nem képes senkit megszólítani, akkor majd az Úristen gondoskodik arról, hogy legyenek új megszólítottak.

Amikor Pál Tituszhoz beszél, arról a szabadságról beszél, amely nem más, mint a jó döntések szabadsága. Az afőlötti örvendezések szabadsága, hogy nekünk nem kell rettegni az Istentől, nem kell rettegni saját bűneinktől, mert van valaki, aki nagyobb, és aki vigyáz ránk. Mert van valaki, aki előbb és jobban megszervez dolgokat, mint mi magunk.

Tudjátok, nagyon érdekes dolog az, és most engedjétek meg, hogy egy pillanatra eltérjek, hogy mi az, hogy jó prédikáció? Mi az, hogy jól ellátni a feladatunkat? Én azt hiszem, hogy jól prédikálni egyet jelent azzal, hogy jól figyelni egymásra. Hiszen a cselekedeteink, egy pohár víz a megfelelő időben, egy pillanatnyi csend, és az, hogy merjünk egymás előtt, ha kell, erősek, ha kell, gyengék lenni. Ez a legtöbb, amit adhatunk egymásnak. S talán ezért volt olyan fontos Pálnak, hogy Titusz ne egyházat, hanem gyülekezeteket hozzon létre, közösségeket, ahol tudunk együtt gyengék és erősek lenni, ahol tudunk jól dönteni, és hibázni is, s ahol megélhetjük azt, hogy az Isten figyel ránk. A másokra és énám egyaránt. És higgyétek el, ez, ami elengedhetetlen ahhoz, hogy meg tudjunk felelni annak, aminek alapján felhívja Tituszt az apostol, *hirdesd, ints, feddij teljes határozottsággal. Senki meg ne vessen téged.* Igen, a gyülekezetben, a közösségben ott tudunk mi igazán határozottak lenni, ott tudunk feddni és elviselni a feddést, akár Istentől, akár embertársainktól, mert emberek vagyunk, mert közösségben élünk, s mert minden hibánk és

gyengeségünk dacára egyetemesen szól mindannyiunknak, hogy megjelent minden embernek Isten üdvözítő kegyelme, s az Ő szeretete mindenhol elér minket e földön. Ámen.

Utóima:

Istenünk, Mennyei Édes Atyánk! Te vagy a mi megtartó Urunk, gondviselő Atya, aki látod erőnket, s erőtelenségünket egyaránt. Aki ismered hitünket, s kétségeinket, s aki adsz nekünk lehetőséget arra, hogy megéljük, az élet egyszerű és nagy pillanataiban az összetartozást, a Hozzád tartozást. Urunk, Istenünk, köszönjük Néked, hogy múlt, jelen, jövőd egyesülhet itt e pillanatban, s mi láthatjuk azt, bármerre nézünk, Te mosolyogsz reánk vissza. Ő, Urunk, add, hogy beléd tudjunk kapaszkodni, hogy tudjunk örömmel és vidáman járni az élet útján, hogy el tudjuk fogadni a Te felszabadító kegyelmedet, hogy tudjunk mosolyogni minden helyzetében életünknek, a világra s a jövődre egyaránt. Mennyei Atyánk, adj nekünk gyógyulást, ha betegség lakik bennünk, adj nekünk hitet, ha kétségeink vannak, adj erőt, ha elgyengülnénk, s adj társakat, mikor egymásra szorulunk. Mindenség Istene, Te taníts minket a Te utadon járni, a Krisztus nevében kérünk, aki így tanított minket imádkozni:

Úri ima:

„Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is; mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.”

Áldás:

Istennek, a mi Atyánknak szeretete, az Ő szent Fiának, a Krisztusnak kegyelme, s a Szentlélek gondviselő közössége legyen és maradjon mindenkor mivélünk. Ámen.